

Отжежда второй философ да раздѣмѣва царя.

Чѣвши второй философъ царско то изреченіе противъ сына си, отиде предъ царя, и поклонивши мѣся, по обычаю, рече мѣ: царю живъзъ вѣди во вѣки. Раздѣмѣхъ защо си изрекъзъ противъ сына си смерть: Тѣмже равски говоримъзъ твоей державѣ, защо, ако бы и сто сынове да имаше, не ти подобаваше да оубѣиешъ нити ѣдного отъ нихъ, а найпаче безпричина: а камоли имакъщи ѣдного ѣдиороднаго сына, чій то животъзъ тебе да сохранивашъ со съзъ големо опаство; Прочее, о владыко, не слѣшай тая лѣкава и лъжлива жена, коя то оклеветавъ сына ти, и не оубивай го неправедно безъ испытаніе: защо послѣще се раскаешъ, обаче не щешъ да се ползѣвашъ: и со слезы и въздыханіа много щешъ го потърсишъ, обаче не щешъ да го найдешъ. И ще ти се слѣчи койстинно онова, коя то се слѣчи ѣдномѣ торговцѣ.

Примѣръзъ втораго философа.

Дѣматъ за ѣдного торговца, защо кога то видеше въ ѣдно иѣстіе или въ ѣдно питіе паднало, или космъ или друго нещю, възгнѣшавашесе и отнюдъзъ не иѣдеше отъ онова иѣстіе и не пиеше отъ онова питіе. Въ ѣдинъзъ оубо день иълезнавши на ѣдна торговіа въ ѣдно село, прати слѣга та си на пазаръ за да кѣпи иѣстіе. По слѣчаю же слѣга та видѣвши оубѣдна слѣжѣвница (хизмикарка) два чисты хлѣбоке, кѣпи ги и отнесе ги торговцѣ: комѣ то оубо дни вѣха много, и иъѣде ги со съзъ големо охота. Послѣ заръчи на слѣга та си, що то секій день да мѣ кѣпѣва отъ тая хлѣбоке да иѣде. И така слѣга та мѣ секій день мѣ кѣпѣваше отъ оныа хлѣбоке. Въ ѣдинъзъ же день отидевши да кѣпи отъ иѣстыте хлѣбоке, не найде: и взрнавши се при господара си